

Xulio Ricardo Trigo

La veritat cansa

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

bromera poesia

Miro les teules tortuga des de la lluernia,
com acullen les llàgrimes que el cel
no vol, com delimiten els canals
d'un horitzó farcit de campanars.
Més enllà, la terrassa. Plou i l'esguard
dibuixa un revolt sobre els núvols.
Fa temps que la tempesta es multiplica,
empassant-se la tarda, fent la solitud.

JARDÍ AMAGAT

Fuig la vida i no ho vol dir...

W. H. AUDEN

Faig secrets que només viuen entre línies.
Així, vaig crear aquest espai, casa de llum
que arravata la imatge de la carn,
ciència insalubre que calcina riberes,
focs d'alabastre on tot sembla deliri.

Faig secrets d'argila i crisantems,
mirades dins l'abisme, hàlits sumptuosos
que amaguin les mancances. Sóc com un arbre
amb la copa daurada i els somnis cisellats.

Cerco anhels de perfecció, pupil·les
com espasmes, vides amb ritme, formes
esbojarrades, siderals, nuclis ocults
que temen la ferida com un cràter.
I també esculls de música, tenebres
per a cosir la joia a la lluna visible.

Faig secrets com vestigis al llindar de les ones,
però sé que colpeges l'absència amb les ungles.

I tu que em mires, dement, ferotge oblit.
Exploro objectes i atmosferes de glaç,
per a tenir-te...

MARINA

Miro la garsa en vol, clavada al vent,
reflex de l'aigua, sentinella.
I sé que volarà cent dies.

Gotes de sang i mel en la tardor,
la pluja, és un martiri antic
que broda estrelles, sorra salobre
i vel. Memòries de llum neta,
trasbalsades.

Miro la garsa en vol, vesteix el cel,
sense maresmes on niar.

Angoixa descobrir un horitzó,
sempre darrere els límits, i ebri,
de follia ostentosa i latituds.

DIA FESTER

Vibra l'intens a l'horabaixa.
Algú camina. Passos, vent,
campanes que en trencar
despertem una aroma. Gessamí
i murs de calç, contra flames enceses,
més enllà, vora els ulls acotxats
amb tendres síl·labes d'escuma,
colors de festa al serrell de les ones.

L'excés de llum que crida
la memòria infèril,
indaga respostes en el mite.

PINTURA (I)

(J. M. W. Turner)

Entens que algú hagi fet lliscar
la llapidera sobre una realitat
de marbre? Després del viatge,
com si es pogués escriure el món
amb paraules de color continu.

Tal vegada intuir dues ciutats.
L'una escridassa la història, l'altra
s'hi complau. I totes dues componen
la quimera de l'art. Un bri de llum
entre la boira, línies de pastís
que contenen els sons, blancs
amb una simfonia de mirades.

Ciutats de marbre.
Com clissar l'infinit
a cops de solitud.